**NORAKSTS**
Lieta Nr. A 42495908
A 2508-09/21

**SPRIEDUMS**
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2009.gada 12.martā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese I.Petrovska,

piedaloties pieteicējam *J.B.*,
atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts policijas Rīgas reģiona policijas pārvaldes pilnvarotajai pārstāvei Karīnai Gaveikai,

atklātā tiesas sēdē 2009.gada 5.februārī izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *J.B.* pieteikuma par Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2008.gada 25.janvāra lēmuma Nr.236 atcelšanu.

**Aprakstošā daļa**

[1] Administratīvajā rajona tiesā 2008.gada 26.februārī saņemts *J.B.* (turpmāk – pieteicējs) pieteikums par Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk – atbildētājs) 2008.gada 25.janvāra lēmuma Nr.236 (turpmāk – Lēmums) atcelšanu.

Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2008.gada 3.marta lēmumu pieteikums pieņemts un ierosināta administratīvā lieta.

[2] No lietas materiāliem secināms, ka:

[2.1] 2007.gada 26.oktobrī aptuveni plkst. 22:35 pieteicējs vadīja automašīnu Škoda, ar */reģistrācijas numurs/*, Rīgā pa Lāčplēša ielu no Salu tilta puses Gogoļa ielas virzienā ar ātrumu 86 km/h (iespējamais minimālais ātrums, aprēķinot pieļaujamo radara kļūdu 81 km/h) ceļa zīmes Nr.518 (apdzīvotas vietas sākums) darbības zonā pie maksimāli atļautā ātruma 50 km/h.

[2.2] Rīgas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas vienības 2.bataljona jaunākais inspektors (turpmāk – policijas inspektors) sastādīja pieteicējam administratīvā pārkāpuma protokolu PA 287898 par Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 114.punkta prasību neievērošanu, proti, atļautā automašīnas vadīšanas ātruma pārsniegšanu, tādējādi pārkāpjot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.$^{8}$panta desmito daļu.

[2.3] Ar administratīvā pārkāpuma protokolu PA 287898 pieteicējs iepazinās, parakstīja to un nekādus paskaidrojumus pārkāpuma izskatīšanas vietā nesniedza.

[2.4] 2007.gada 29.novembrī Rīgas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Ceļu policijas nodaļas priekšnieka vietnieks pieņēma lēmumu Nr.050/PA 287898 pieteicēju sodīt ar naudas sodu 60 latu apmērā.

[2.5] Nepiekrītot minētajam lēmumam, pieteicējs to apstrīdēja atbildētājam. Apstrīdēšanas lēmuma izskatīšanas gaitā par lietas apstākļiem tika pieņemts ziņojums no policijas inspektora.

[2.6] Ar atbildētāja Lēmumu 2007.gada 29.novembra Rīgas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Ceļu policijas nodaļas priekšnieka vietnieka lēmums tika atstāts spēkā, bet pieteicēja iesniegums noraidīts.

[3] Nepiekrītot atbildētāja Lēmumam, pieteicējs 2008.gada 26.februārī vērsās ar pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot Lēmumu atcelt šādu iemeslu dēļ.

[3.1] Notikuma vietā pieteicējam netika uzrādīts radara mērījums.

[3.2] Policisti, pieņemot lēmumu, ir vadījušies no subjektīvas sajūtas, jo pieteicējs jau otro reizi ir sodīts par ātruma pārkāpšanu un abās reizēs ir norādīts ātrums 86 km/h.

[3.3] Tā kā uz Lāčplēša ielas nemaz nav ceļa zīmes Nr.518, tad pieteicēju varēja sodīt tikai par ceļa zīmes Nr.6 neievērošanu. Līdz ar to atbildētājs nav pareizi piemērojis materiālo tiesību normas.

[3.4] Pieteicējs protokolā parakstījās par iepazīšanos ar to, nevis par to, ka tam piekrīt.

[4] Administratīvajā rajona tiesā 2008.gada 27.martā saņemti atbildētāja rakstveida paskaidrojumi. Savos rakstveida paskaidrojumos tiesai atbildētājs pieteikumu neatzīst un uzskata par nepamatotu Lēmumā un turpmāk minēto apsvērumu dēļ.

[4.1]Saskaņā ar LAPK 243.pantu pieteicēja izdarītā administratīvā pārkāpuma esamību apstiprina: administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PA 287898, policijas inspektora dienesta ziņojums, izziņa no Ceļu policijas reģistra, ātruma mērierīces verificēšanas sertifikāts Nr.E0130V07.

[4.2] Ātruma fiksēšanas brīdī dotais transportlīdzeklis bija vienīgais, un nekas netraucēja fiksēt tā braukšanas ātrumu.

[4.3] Atbildētājs norāda, ka CSN 4. punkts kategoriski nosaka, ka ceļu satiksmes dalībniekiem jāizpilda šo noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus, jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības. Nekādas atkāpes no šiem noteikumiem nav pieļaujamas.

[5] Tiesas sēdē pieteicējs savu pieteikumu uzturēja, pamatojoties uz pieteikumā minētajiem argumentiem.

Tiesas sēdē atbildētāja pilnvarotā pārstāve pieteikumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un rakstveida paskaidrojumos tiesai norādītajiem apsvērumiem.

## Motīvu daļa

[6] Tiesa, izvērtējot lietas materiālus kopsakarā ar lietā esošajiem pierādījumiem un pieteicēja un atbildētāja pilnvarotās pārstāves tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem, secina, ka pieteikums ir noraidāms turpmāk minēto apsvērumu dēļ.

[7] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 103.pantu administratīvā procesa tiesā būtība ir tiesas kontrole pār iestādes izdota administratīvā akta vai faktiskās rīcības tiesiskumu vai lietderības apsvērumiem rīcības brīvības ietvaros. Administratīvajā procesā tiesa noskaidro, vai administratīvais akts un iestādes faktiskā rīcība atbilst Administratīvā procesa likuma un citām tiesību normām.

Lēmums, ar kuru pieteicējs sodīts ar 60 latu naudas sodu par administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts LAPK 149.$^{8}$panta desmitajā daļā, ir personai, konkrēti pieteicējam, nelabvēlīgs administratīvs akts, un kā tādam tam jāatbilst Administratīvā procesa likuma 67.pantam, kā arī, ņemot vērā, ka minētajā administratīvajā aktā uzlikts administratīvais sods, tā izdošana saistīta ar noteikta procesa, kas noteikts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā, ievērošanu.

[8] Atbilstoši LAPK 272.pantam institūcijai, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Pieteicējs apstrīd to, ka ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, proti, pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu, jo viņam netika uzrādīts radara mērījums ar fiksētu tieši viņa vadītās automašīnas ātrumu.

Pieteicējs apstrīd, ka pārkāpums konstatēts ceļa zīmes Nr.518 (apdzīvotas vietas sākums) darbības zonā.

[9] Ceļu satiksmes noteikumu 114.punkts nosaka, ka apdzīvotās vietās visu transportlīdzekļu braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 50 km/h (..).

Savukārt LAPK 149.$^{8}$panta desmitā daļa, pēc kuras sodīts pieteicējs, paredz atbildību par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 31 km/h līdz 40 km/h ar motocikliem, tricikliem, kvadricikliem, vieglajiem automobiļiem, kravas automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5 tonnas, ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518. ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 528. ceļa zīmi „Dzīvojamā zona".

Tādējādi, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības atbilstoši šīm tiesību normām, nepieciešams konstatēt, ka persona pārsniegusi atļauto braukšanas ātrumu no 31 līdz 40km/h un ka pārkāpums ir izdarīts apdzīvotā vietā, kas apzīmēta ar 518. ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums".

[10] No lietas materiāliem tiesa konstatē, ka 2007.gada 26.oktobrī ap plkst.22:35 policijas inspektors pieteicējam sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu par Ceļu satiksmes noteikumu 114.punkta prasību neievērošanu, proti, par to, ka pieteicējs 2007.gada 26.oktobrī, plkst.22:35, Rīgā pa Lāčplēša ielu no Salu tilta puses Gogoļa ielas virzienā, vadīja transportlīdzekli Škoda, ar */reģistrācijas numurs/*, ar ātrumu 86 km/h, pie atļautā ātruma 50km/h.

Minimālais ātrums, atrēķinot pieļaujamo radara kļūdu, - 81km/h. Ātrums fiksēts ar radaru Stalker AT80401.

Radars Stalker AT80401 ir atzīts par derīgu, ko apliecina verificēšanas sertifikāts Nr.E0130V07, derīgs līdz 2008.gada 22.martam.

Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka 2007.gada 26.oktobrī plkst.22:35 pieteicējs vadīja transportlīdzekli Rīgā pa Lāčplēša ielu no Salu tilta puses Gogoļa ielas virzienā, proti, apdzīvotā vietā.

Arī tiesas sēdē pieteicējs paskaidroja, ka nav strīda, ka Rīgas pilsēta ir apdzīvota vieta, kas apzīmēta ar 518. ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums".

Ievērojot minēto, tiesa noraida kā nepamatotu pieteicēja argumentu, ka Lēmumā ir nepareizi norādīta ceļa zīme, ko pieteicējs nav ievērojis.

Ņemot vērā minēt, tiesa secina, ka lietā ir strīds par to, vai pieteicējs vadīja automašīnu ar ātrumu 86 km/h, kā to apgalvo atbildētājs, tas ir, vai pieteicējs pārsniedza atļauto braukšanas ātrumu no 31 līdz 40 km/h.

[11] Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar šā panta otro daļu pirmajā daļā minētos faktus citastarp konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības un citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, foto, video u.tml.).

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 161.panta pirmo daļu administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumi, kas satur ziņas par faktiem, uz kuriem pamatoti viņa prasījumi vai iebildumi, atzīstami par pierādījumiem, ja tos apstiprina citi pārbaudīti un novērtēti pierādījumi.

Arī Ceļu satiksmes likuma 43.$^{4}$pantā likumdevējs ir noteicis, ka noteiktā braukšanas ātruma ievērošanu Ceļu policija konstatē ar šim nolūkam paredzētām mērierīcēm.

[12] Tiesa konstatē, ka lietā ir šādi pierādījumi.

[12.1] 2007.gada 26.oktobra administratīvā pārkāpuma protokols PA 287898, kurā konstatēts, ka pieteicējs 2007.gada 26.oktobrī, plkst.22:35, Rīgā, vadīja transportlīdzekli pa Lāčplēša ielu no Salu tilta puses Gogoļa ielas virzienā, ar ātrumu 86 km/h, pie atļautā ātruma 50km/h. (lietas lapa 15)

[12.2] 2007.gada 29.novembrī Rīgas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Ceļu policijas nodaļas priekšnieka vietnieks pieņēma lēmumu Nr.050/PA 287898 pieteicēju sodīt ar naudas sodu 60 latu apmērā. (lietas lapa 4)

[12.3] Pieteicēja 2007.gada 22.decembra iesniegums atbildētājam par lēmuma administratīvā pārkāpuma lietā apstrīdēšanu, kurā pieteicējs norāda, ka nepiekrīt policijas inspektora fiksētajam ātrumam, jo policijas inspektors nevarēja uzrādīt radara mērījumu ar tieši pieteicēja vadītās automašīnas braukšanas ātrumu, lai pieteicējs varētu pārliecināties, ka patiešām ir pārkāpis atļauto braukšanas ātrumu. Papildus pieteicējs norāda, ka dotajā ceļa posmā nav uzstādīta 518. ceļa zīme, jo tādas pilsētas centrā nemaz neuzstāda, līdz ar ko atbildētājs nepareizi piemērojis materiālo tiesību normas. (lietas lapa 5)

[12.4] Policijas inspektora *J.M.* 2008.gada 22.janvāra dienesta ziņojums, kurā policijas inspektors paskaidro, ka pildīja dienesta pienākumus kopā ar policijas inspektoru *G.M.* un kontrolēja ātruma režīma ievērošanu uz Lāčplēša ielas. Policijas inspektors pamanījis pieteicēja vadīto automašīnu braucam no Salu tilta puses un ar ātruma mērierīci fiksējis tās ātrumu, kas bija 86 km/h pie atļautajiem 50 km/h.

Policijas inspektors papildus norāda, ka fiksētais ātrums ir tieši pieteicēja vadītās automašīnas ātrums, jo citu automašīnu tanī brīdī tuvumā nebija, turklāt pats pieteicējs paskaidrojis, ka ļoti steidzās un nevienam netraucēja. (lietas lapa 16)

[12.5] Radara Stalker AT80401 verificēšanas sertifikāta Nr.E0130V07 apstiprināta kopija (lietas lapa 18).

[12.6] Izdruka no Ceļu policijas reģistra datu bāzes par pieteicēja izdarītajiem administratīvajiem pārkāpumiem. (lietas lapa 17)

[12.7] Atbildētāja Lēmums (lietas lapa 6-8).

[13] Lai konstatētu, vai pieteicējs pamatoti sodīts par LAPK 149.$^{8}$panta desmitajā daļā paredzēto pārkāpumu, jānoskaidro, vai pieteicēja vadītās automašīnas braukšanas ātrums tika noteikts atbilstoši spēkā esošajam tiesiskajam regulējumam un vai lietā ir pierādīts, ka pieteicējs atļauto braukšanas ātrumu pārsniedza par 31 līdz 40 km/h.

Tiesa atzīst, ka pieteicēja vadītās automašīnas ātrumu varēja kontrolēt ar pielietoto mērierīci – radaru Stalker AT80401.

Ministru kabineta 1998.gada 31.augusta noteikumu Nr.334 „Valsts metroloģiskajai kontrolei pakļauto mērīšanas līdzekļu saraksts" 12.2.punkts noteic, ka radaru autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei verificēšanas periodiskums ir ne retāk kā reizi gadā, savukārt Ministru kabineta 1998.gada 31.augusta noteikumi Nr.335 „Noteikumi par mērīšanas līdzekļu verificēšanas sertifikātiem un verificēšanas atzīmēm" paredz verificēšanas sertifikātus.

Radars Stalker AT80401 saskaņā ar 2007.gada 23.marta verificēšanas sertifikātu (lietas lapa 18) transportlīdzekļu ātruma kontrolei atzīts par derīgu.

Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 43.$^{4}$pantu noteiktā braukšanas ātruma ievērošanu kontrolē Ceļu policija ar šim nolūkam paredzētām mērierīcēm, kas atbilst Ministru kabineta noteiktajām prasībām (tiesību norma norādīta redakcijā, kāda bija spēkā administratīvā pārkāpuma izdarīšanas brīdī).

No minētās normas izriet, ka likumdevējs braukšanas ātruma kontroli ir uzdevis veikt ceļu policijai, tādējādi secināms, ka iestāde šajā gadījumā rīkojusies atbilstoši savai kompetencei.

[14] LAPK 244.pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem

lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas. Arī saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmo daļu tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.

Izvērtējot lietā esošos pierādījumus kopsakarā, tiesa nonāk pie secinājuma, ka pieteicēja vaina konstatētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pilnībā pierādīta.

[14.1] No lietas materiāliem tiesa konstatē, ka faktu, ka pieteicējs ar automašīnu Škoda brauca Rīgā pa Lāčplēša ielu no Salu tilta puses Gogoļa ielas virzienā, ar ātrumu 86 km/h, pie atļautā ātruma 50km/h, minimālais ātrums, atrēķinot pieļaujamo radara kļūdu – 81 km/h, apliecina administratīvā pārkāpuma protokols un policijas inspektora dienesta ziņojums.

Novērtējot lietā esošos pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, tiesa secina, ka policijas inspektora liecībai piešķirama lielāka ticamība, salīdzinot ar pieteicēja norādīto, ka viņam netika uzrādīts radara mērījums, lai varētu pārliecināties, ka tiešām bija pārsniegts atļautais braukšanas ātrums, un pieteicēja ieskatā, viņš nepārsniedza atļauto braukšanas ātrumu, turklāt savos sākotnējos paskaidrojumos pieteicējs nebija norādījis, ka nepiekrīt administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajiem apstākļiem vai ka ir braucis ar atļauto braukšanas ātrumu.

[14.2] Izvērtējot pieteicēja sniegtos paskaidrojumus (sūdzībā iestādei un pieteikumā, kā arī tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus) kopsakarā ar citiem lietas materiāliem pēc savas iekšējās pārliecības, tiesa apšauba pieteicēja paskaidrojumu ticamību, proti, ka viņš nav pārkāpis atļauto braukšanas ātrumu.

Tiesas sēdē pieteicējs paskaidroja, ka bijis jau vēls vakars un pieteicējs ļoti steidzies, un, lai arī automašīnas spidometrā brīdī, pirms policijas inspektors apturēja pieteicēja vadīto automašīnu, neskatījās, tomēr pieteicējs ir pārliecināts, ka ātrums nevarēja būt tik liels. Tādējādi pieteicējs paskaidroja, ka pieteicēja vadītās automašīnas ātrums nevarēja būt 86 km/h, jo policijas inspektors neuzrādīja ātruma mērierīci ar tieši pieteicēja vadītās automašīnas fiksētu ātrumu.

Pieteicējs arī tiesas sēdē paskaidroja, ja pieteicējam konkrētajā gadījumā būtu uzrādīta mērierīce ar tieši viņa vadītās automašīnas fiksētu braukšanas ātrumu, tad pieteicējs to neapstrīdētu un piekristu, ka pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu.

Tiesas ieskatā pat gadījumā, ja pieteicēja vadītās automašīnas spidometra rādījums atšķīrās no policijas inspektora uzrādītā automašīnas fiksētā ātruma, tas vēl nepierāda, ka pieteicējs braucis ar atļauto braukšanas ātrumu attiecīgajā ceļa posmā, jo automašīnas spidometrs nav likumā noteiktā kārtībā verificēts, tādējādi nav tas nav atzīstams par pierādījumu, turklāt, ņemot vērā ātruma mērierīces Stalker AT80401 pieļaujamo kļūdu +/-5 km/h, kas konkrētajā gadījumā tika atrēķināta no fiksētā ātruma, šāda nesakritība ir pat pieļaujama, tādējādi minētais pieteicēja arguments ir noraidāms kā nepamatots.

Turklāt tiesas ieskatā, pieteicēja apgalvojums, ka viņš braucis ar atļauto braukšanas ātrumu, balstās vienīgi uz paša pieteicēja iekšēju pārliecību un apstākli, ka pieteicējam netika uzrādīts viņa vadītās automašīnas fiksētais braukšanas ātrums.

[14.3] Šajā gadījumā lielāka ticamība dodama policijas inspektora dienesta ziņojumam un radara Stalker AT80401 uzrādītajam mērījumam.

Likums „Par policiju" un Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodekss deleģē policijas darbiniekiem tiesības fiksēt administratīvos pārkāpumus un sastādīt administratīvos protokolus. Tiesa atzīst, ka ar lietā esošajiem pierādījumiem ir pierādīts, ka fiksēts tieši pieteicēja vadītās automašīnas ātrums.

Tiesa atzīst, ka, fiksējot pārkāpumu un sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu, policijas darbinieki rīkojušies savas kompetences ietvaros.

[14.4] Tiesa konstatē, ka atbildētājs ir pārbaudījis radara Stalker AT80401 derīgumu un atbilstību Ministru kabineta 2005.gada 28.jūnija noteikumu Nr.452 „Noteikumi par mērīšanas līdzekļu verificēšanu, verificēšanas sertifikātiem un verificēšanas atzīmēm" 7.punkta prasībām. Turklāt savā dienesta ziņojumā policijas inspektors paskaidrojis, ka nav iespējama kļūda pieteicēja vadītās automašīnas braukšanas ātruma fiksēšanā.

Tādējādi tiesa atzīst, ka ir noraidāmi pieteicēja argumenti par to, ka pārkāpumu nebija iespējams fiksēt, jo nav pierādījumu, ka automašīnas braukšanas ātruma fiksēšana notikusi likumīgi.

[14.5] Tiesas ieskatā, lietā nav konstatēti apstākļi, kas dotu pamatu apšaubīt policijas darbinieku objektivitāti, kā arī apstākļi, kas liecinātu, ka policijas inspektori ir tieši vai netieši ieinteresēti lietas iznākumā personīgu motīvu dēļ. Turpretī pieteicējs ir ieinteresēts noliegt pārkāpumu, lai izvairītos no soda.

Turklāt konkrētajā gadījumā arī automašīnas spidometrs nav atzīstams par braukšanas ātruma noteikšanas mērierīci LAPK 243.panta izpratnē, savukārt transportlīdzekļa vadītājs nav uzskatāms par amatpersonu, kam Ceļu satiksmes likuma 43.$^{4}$panta izpratnē piešķirtas pilnvaras veikt transportlīdzekļa braukšanas ātruma kontroli. Spidometra rādījums netiek nekādā veidā fiksēts, tādējādi pieteicējs nevar iesniegt pierādījumus, kas apliecinātu viņa apgalvojumu atbilstību patiesajiem lietas apstākļiem. Šādu pieteicēja apgalvojumu atbilstoši Administratīvā procesa likuma 161.panta pirmās daļas nosacījumiem neapstiprina arī citi pierādījumi lietā. Turklāt arī paša pieteicēja apgalvojums, ka viņš nav pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu, nebalstās uz kādiem pierādījumiem, bet uz pieteicēja subjektīvu viedokli.

[14.6] Izvērtējot lietas materiālus kopsakarā ar procesa dalībnieku lietā sniegtajiem paskaidrojumiem, tiesa secina, ka policijas inspektori nav ieinteresēti, lai nepamatoti sauktu pie administratīvās atbildības tieši pieteicēju, savukārt pieteicējs, tiesas ieskatā ir ieinteresēts noliegt izdarīto pārkāpumu, lai izvairītos no atbildības.

Izvērtējot policijas inspektora dienesta ziņojumā norādītos paskaidrojumus, tiesa secina, ka tie papildina arī pārējos lietas materiālus un lietā esošos pierādījumus, kā rezultātā pieteicēja argumentiem piešķirama mazāka ticamība.

[14.7] Tiesas ieskatā, vērā ņemama arī informācija no Ceļu policijas reģistra (lietas lapa 17), no kuras izriet, ka, pēdējā gada laikā pieteicējs jau vairākkārtīgi ir bijis saukts pie administratīvās atbildības par administratīvo pārkāpumu ceļu satiksmē izdarīšanu.

Tiesa atzīst, ka minētais apstāklis pastiprina pieteicēja atbildību par atkārtoti gada laikā izdarīto administratīvo pārkāpumu, kā arī tas netieši liecina par pieteicēja attieksmi pret Ceļu satiksmes noteikumu ievērošanu.

Kā arī tiesas ieskatā būtiska nozīme lietā ir apstāklim, ka arī pēc 2007.gada 26.oktobrī konstatētā administratīva pārkāpuma pieteicējam ir fiksēti vēl divi citi administratīvie pārkāpumi ceļu satiksmē, kas nenoliedzami arī liecina par pieteicēja attieksmi pret Ceļu satiksmes noteikumu ievērošanu.

[14.8] Tiesa konstatē, ka atbildētājs, pamatojoties uz pieteicēja iesniegumu, atkārtoti ir izvērtējis lietas materiālus un konstatējis, ka pieteicējs ir pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu, tādējādi Rīgas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Ceļu policijas nodaļas priekšnieka vietnieka 2007.gada 29.novembra lēmums Nr.050/PA 287898 par pieteicēja sodīšanu ar naudas sodu 60 latu apmērā. tika atstāts spēkā.

[14.9] Tiesas ieskatā arī pieteicēja argumentam, ka viņam netika uzrādīts pieteicēja vadītās automašīnas fiksētā braukšanas ātruma mērījums, kā arī netika uzrādīta sasaiste ar ātruma mērierīces rādījumu un pieteicēja automašīnu, lietā nav izšķirošas nozīmes. Tiesa nekonstatē, ka gadījumā, ja mērījums personai vispār netiek uzrādīts, tas būtu atzīstams par būtisku personas tiesību aizskārumu. Turklāt ātruma mērierīces rādījuma, kā arī sasaistes, uzrādīšana tiesību normās nav paredzēta kā obligāts nosacījums protokola sastādīšanai.

[14.10] No lietā esošajiem materiāliem tiesa konstatē, ka pieteicēja pārkāpums tika fiksēts vēlu vakarā, kad minētajā ceļa posmā ir samērā neliela transportlīdzekļu satiksme, tādējādi, balstoties uz dzīvē gūto pieredzi par faktisko satiksmes intensitāti uz minētā autoceļa, tiesa atzīst, ka nenoliedzami satiksme minētajā ceļa posmā mēdz būt intensīva, tomēr tas neliedz atsevišķām automašīnām pārvietoties ar ātrumu, kas ievērojami pārsniedz atļauto braukšanas ātrumu attiecīgajā ceļa posmā.

Ievērojot minēto tiesa pieļauj, ka pieteicējam bija iespējams braukt ar tādu ātrumu, kādu fiksēja policijas inspektors ar ātruma mērierīci Stalker AT80401.

Turklāt, kā savā dienesta ziņojumā norādījis policijas inspektors, kļūda ātruma noteikšanā nav iespējama, jo ātruma fiksēšanas laikā pieteicēja vadītā automašīna attiecīgajā ceļa posmā bijusi viena.

[14.11] Ievērojot iepriekš konstatēto, kā arī izvērtējot lietas materiālus un lietā esošos pierādījumus kopumā ar procesa dalībnieku sniegtajiem paskaidrojumiem, tiesa atzīst par lietā pierādītu, ka pieteicējs 2007.gada 26.oktobrī apdzīvotā vietā Rīgā, pa Lācplēša ielu no Salu tilta puses Gogoļa ielas virzienā brauca ar ātrumu 86 km/h, atrēķinot radara pieļaujamo kļūdu – 81 km/h, atļauto 50 km/h vietā.

[15] Pieteicējs savā pieteikumā norādījis, kā arī tiesas sēdē paskaidroja, ka viņš notikuma vietā nepamatoti netika iepazīstināts ar radara mērījumu.

Kā citās lietās ir atzinis Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (turpmāk - Senāts), ātruma mērierīces rādījuma uzrādīšana tiesību normās nav paredzēta kā obligāts nosacījums administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanai. Tas vien, ka personai netika uzrādīts radara mērījums, nevar būt par pamatu pārsūdzētā lēmuma atcelšanai. Ir jāvērtē visi konkrētās lietas apstākļi kopumā *(sk. Senāta 2007.gada 12.decembra sprieduma lietā Nr.SKA-190/2007 8.punktu un Senāta rīcības sēdes 2007.gada 29.marta lēmuma lietā Nr.SKA-226/2007 4.1 punktu).*

Ceļu policija veic ātruma kontroles mērījumus, izmantojot slēpto metodi un šāds pieprasījums viņiem nav saistošs. Gadījumos, kad netiek izmantota slēptā transportlīdzekļu ātruma kontroles metode un persona uzreiz izsaka policijas darbiniekam šaubas par fiksētā braukšanas ātruma pareizību, policijas darbiniekam būtu jāuzrāda personai mēraparāta mērījums ar fiksēto ātrumu uzreiz pēc transportlīdzekļa apturēšanas, lai izslēgtu personas šaubas par mēraparāta fiksēto braukšanas ātrumu (*sk. Senāta rīcības sēdes 2007.gada 29.marta lēmuma lietā Nr.SKA-226/2007 4.1 punktu*).

Konkrētajā gadījumā no lietas materiāliem izriet, ka pieteicējs uz vietas nav iebildis pret konstatēto pārkāpumu un bez iebildumiem parakstījis administratīvā pārkāpuma protokolu, kurā norādīts policijas darbinieka ar radaru fiksētais ātrums. Līdz ar to šajā gadījumā tiesa nekonstatē, ka ātruma mērierīces rādījuma neuzrādīšana pieteicējam būtu atzīstama par būtisku procesuālu pārkāpumu.

[16] Pieteicējs tiesas sēdē arī norādīja, ka konkrētā radara mērījums nav pieļaujams kā pierādījums, jo nav iespējams pārliecināties, ka konkrētais radars bija policijas darbinieka rīcībā; nav skaidrs, kura objekta ātrums tika mērīts un turklāt policijas darbinieks nav apmācīts rīkoties ar radaru.

Tiesa, vērtējot ātruma mērīšanas ierīces mērījumus, ņem vērā tās tehniskās iespējas, t.i., ka netiek uzrādīta konkrētā automašīna, kuras ātruma mērījums veikts, kā arī nav laika kontroles, bet gan tikai fiksētais ātruma mērījums. Tādēļ tiesa uzskata, ka ar radaru ātrums tiek tikai noteikts, bet par pierādījumu ir atzīstams administratīvā pārkāpuma protokolā ierakstītais ar mērierīci fiksētais ātrums.

Lietā nepastāv strīds, ka ar protokolu pieteicējs ir iepazinies un nav iebildis pret tajā konstatētiem faktiem. Turklāt administratīvā pārkāpuma protokols ir jāvērtē kopsakarā ar citiem lietā esošajiem pierādījumiem, tajā skaitā pieteicēja paskaidrojumiem un policijas inspektora dienesta ziņojumu, ko tiesa konkrētajā gadījumā jau iepriekš [14] ir izvērtējusi un pamatojusi, norādot, kāpēc vieniem pierādījumiem devusi priekšroku iepretim citiem.

Administratīvā pārkāpuma protokolā norādīts, ka ātruma mērījums veikts ar radaru Stalker AT80401, un tā kā pieteicējs protokolu ir parakstījis bez iebildumiem, tiesai nav pamata apšaubīt to, ka pārkāpuma konstatēšanas brīdī tika izmantots tieši šis konkrētais radars.

Lietas materiālos atrodas izmantotā radara verificēšanas sertifikāts (lietas lapa 18), no kura izriet, ka konkrētais radars atbilst normatīvajos aktos mērīšanas līdzekļiem noteiktajām prasībām. Tā kā lietā nav pierādījumu tam, ka būtu tikusi izmantota videoiekārta jeb perifērā iekārta, piezīmei sertifikātā, ka tas neattiecas uz radaram pievienotām perifērām iekārtām, lietā nav nozīmes. Līdz ar to tiesai nav pamata apšaubīt konkrētā radara mērījuma pareizību.

Tiesa uzskata, ka pieteicēja apgalvojumi par policijas inspektora nekompetenci ir izteikti vispārīgi, nebalstoties uz kādiem konkrētiem faktiem. Tiesai nerodas šaubas par to, ka policijas darbiniekam, kurš ir pilnvarots veikt braukšanas ātruma kontroli uz ceļa, tātad, kuram ir likumā noteiktā kompetence un prasmes, kas nepieciešamas darbam ceļu policijas amatpersonas amatā, cita starpā piemīt arī prasme rīkoties ar ātruma mērītājiem atbilstoši to lietošanas instrukcijai.

[17] Attiecībā uz pieteicēja tiesas sēdē izteikto argumentu, ka radara mērījums netika fiksēts ne ar foto, ne ar video materiāliem, tiesa norāda, ka atbilstoši LAPK 243.pantam tiesa vērtē visus lietā esošos pierādījumus kopumā, proti, administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu, pieteicēja paskaidrojumus, policijas inspektora dienesta ziņojumu, mērierīces verificēšanas sertifikātu.

Atbilstoši LAPK 243.pantam pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir fakti, uz kuru pamata tiek konstatēti lietas apstākļi. Fakti tiek konstatēti gan ar pie administratīvās atbildības saucamās personas paskaidrojumiem, gan liecinieku liecībām, gan tehniskajiem līdzekļiem. Likumdevējs nav noteicis, ka kādam no faktu konstatēšanas līdzekļiem ir priekšrocība attiecībā pret citu līdzekli *(sk. Administratīvās apgabaltiesas 2008.gada 12.maija sprieduma lietā Nr.A42444905 (143/AA43-0234-08/10) 16.punktu).*

Ievērojot minēto, tiesai nav pamata uzskatīt, ka lietā esošie pierādījumi būtu mazāk ticami vai apšaubāmi nekā foto vai video pierādījumi, ja tādi konkrētajā gadījumā pastāvētu, tādējādi minētais pieteicēja arguments ir noraidāms kā nepamatots.

[18] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 150.panta prasībām, iestādei jāpierāda tie apstākļi, uz kuriem tā atsaucas kā uz iebildumu pamatojumu, un ka iestāde var atsaukties tikai uz tiem pamatojumiem, kuri minēti administratīvajā aktā.

Iestāde nav mainījusi savu pamatojumu attiecībā uz pieteicēja pārkāpumu, turklāt tā ir iesniegusi pierādījumus, uz kuriem tā atsaucas kā uz savu iebildumu pamatojumu, jo policijas inspektora dienesta ziņojums ir uzskatāms par pierādījumu administratīvā pārkāpuma lietā.

Turklāt, saskaņā ar likuma „Par policiju" 2.pantu, policijas darbinieks ir valsts kalpotājs, kas ieņem noteiktu amatu policijas iestādē, kam ir speciālā dienesta pakāpe un kas ir nodevis zvērestu, tādējādi tiesai nav pamata apšaubīt policijas inspektoru sniegto lietas apstākļu izklāstu, kā arī nav iespējams rast skaidrojumu tam, kāpēc policijas inspektori būtu ieinteresēti apturēt tieši pieteicēja vadīto automašīnu, ja tā brauca ar atļauto braukšanas ātrumu, sniedzot apzināti nepatiesas liecības tieši par pieteicēja automašīnas braukšanas ātrumu.

Tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā policijas inspektora sniegto paskaidrojumu ticamību attiecībā uz faktiskajiem apstākļiem nav pamata apšaubīt, jo tie pēc būtības ir saskanīgi ar pārējiem lietas materiāliem un papildina tos.

Tiesas ieskatā, nav saskatāmi iemesli, lai apšaubītu policijas inspektora motivāciju un rīcības objektivitāti, proti, kādēļ lai viņš būtu fiksējis citas automašīnas braukšanas ātrumu, bet apzināti apturējis tieši pieteicēja vadīto automašīnu.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka šie pieteicēja argumenti nav pamatoti.

[19] Saskaņā ar LAPK 22.pantu administratīvais sods tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā arī citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

LAPK 149.$^{8}$panta desmitajā daļā noteikts sods, kas piemērojams par izdarīto pārkāpumu, proti, par šādu pārkāpumu piemērojams naudas sods 60 latu apmērā.

No lietas materiāliem tiesa konstatē, ka pieteicējam par izdarīto pārkāpumu tika piemērots naudas sods 60 latu apmērā.

Tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā, likumdevējs, nosakot konkrētu soda apmēru, jau ir izvērtējis pārkāpuma samērīgumu un ir izdarījis lietderības apsvērumus, tādējādi lietderības apsvērumi šajā gadījumā atbildētājam vairs nebija jāizdara.

Tiesa identificē divus leģitīmus mērķus, kāpēc būtu jāpiemēro konkrēts sods. Pirmkārt, mērķis, kas vērsts tieši uz pārkāpēja personību – lai audzinātu to likuma ievērošanas garā un atturētu viņu no tādām pat darbībām arī nākotnē, otrkārt, valsts un sabiedrības intereses, kas prasa no personas likumu ievērošanu vienlīdzīgi no visām personām.

Turklāt, ņemot vērā to, ka pieteicējs faktiski noliedz savu pārkāpumu, tiesa secina, ka persona neapzinās savu pārkāpumu. Tiesas ieskatā, vērā ņemams, ka pieteicējs atkārtoti gada laikā ir izdarījis vairākus administratīvos pārkāpumus un minētais apstāklis netieši liecina par pieteicēja attieksmi pret Ceļu satiksmes noteikumu ievērošanu, tātad secināms, ka pieteicējs neapzinās sava nodarījuma sekas.

Ņemot vērā augstāk minēto, tiesa uzskata, ka atbildētāja Lēmums ir tiesisks un nav pamata tā atcelšanai, tāpēc pieteicēja pieteikums ir noraidāms.

[20] Ņemot vērā iepriekš konstatēto, tiesa atzīst, ka Lēmums par apstrīdēto administratīvo aktu pieņemts ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus un atbilst materiālo tiesību normām, tāpēc tas atstājams spēkā.

Tādējādi, tiesa atzīst, ka pieteicējs pamatoti sodīts par LAPK 149.$^{8}$panta desmitajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu, tāpēc atbildētāja Lēmums ir tiesisks un nav pamata tā atcelšanai, bet pieteicēja pieteikums noraidāms.

**Rezolutīvā daļa**

Ņemot vērā iepriekš minēto un pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, Administratīvā rajona tiesa

**nosprieda:**

*J.B.* pieteikumu par Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2008.gada 25.janvāra lēmuma Nr.236 atcelšanu noraidīt.

Tiesas spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese /paraksts/ I.Petrovska

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

tiesnese_____I.Petrovska

Rīgā, 2009.gada 12.martā.